

Sygnatura akt: V GC 365/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 07 lipca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: Kinga Gnerowicz

po rozpoznaniu w dniu 07 lipca 2022 r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy

z powództwa: **4 (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w O.**

przeciwko: **R. B.**

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. kosztami procesu obciążyła powódkę 4 (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością Spółkę komandytową z siedzibą w O. w zakresie przez nią poniesionym.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 365/22

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 02 marca 2022 r. (data wpływu) powódka 4 (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w O. W.. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o zasądzenie od pozwanego R. B. kwoty 1.404,49 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 01 września 2021 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż roszczenie objęte pozwem wynika z umowy windykacji roszczeń pieniężnych nr 4ZW/182/4 (...)/20/ (...)/ (...). Podniosła, że na mocy przedmiotowej umowy rozpoczęła czynności windykacyjne w celu wyegzekwowania należności od dłużnika A. N.. Ponieważ odzyskanie zadłużenia na drodze polubownej okazało się niemożliwe, powódka skierowała sprawę przeciwko dłużnikowi na drogę procesu sądowego. Wskazała, że w dniu 08 lipca 2021 r. została podpisana ugoda pozwanego z dłużnikiem na kwotę 10.900,00 zł. Jednocześnie strony postanowiły, że koszty procesu znoszą się wzajemnie. W związku z powyższym powódka na podstawie §5 łączącej ją z pozwanym umowy obciążyła go wynagrodzeniem prowizyjnym w wysokości 1.508,29 zł oraz wezwała do zapłaty kwoty 1.404,49 zł tytułem salda skapitalizowanych odsetek na dzień zawarcia ugody. W dniu 16 września 2021 r. pozwany uregulował na rzecz powódki kwotę 1.508,29 zł. Do zapłaty pozostały zatem skapitalizowane odsetki.

W piśmie procesowym z dnia 14 marca 2022 r. (data wpływu) pełnomocnik powódki wskazał, że powódka domaga się odsetek ustawowych za opóźnienie od dochodzonej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Dnia 15 marca 2022 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w osobie Starszego referendarza sądowego wydał w sprawie V GNC 491/22 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględnił żądanie pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany i w dniu 05 kwietnia 2022 r. (data wpływu) złożył sprzeciw od nakazu zapłaty.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka 4 (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w O. W.. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie działalności wspomagającej usługi finansowe. Natomiast pozwany R. B. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w miejscowości G. w oparciu o wpis do (...).

(fakty bezsporne, a nadto wydruk KRS k. 38-40, wydruk (...) k. 45-46).

Pozwany w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zawarł z A. N. umowę o dzieło. Jej przedmiotem było wykonanie i montaż mebli. A. N. nie uregulował należnego R. B. z tego tytułu wynagrodzenia w wysokości 10.910,00 zł.

(dowód: odpowiedź na pozew wraz z załącznikami k. 18v-35).

W dniu 07 kwietnia 2020 r. pozwany R. B. zawarł z powódką 4 (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytową z siedzibą w O. W.. umowę windykacji roszczeń pieniężnych nr 4 (...)/20/ (...)/ (...). Przedmiotem umowy było zlecenie powódce windykacji niespornych i wymagalnych wierzytelności pieniężnych przysługujących pozwanemu względem dłużnika A. N. w wysokości 10.910,00 zł, a wynikającej z faktury.

Zgodnie z §5 pkt 1 łączącej strony umowy za przeprowadzenie czynności windykacyjnych wierzytelności objętych umową powódce przysługiwało procentowe wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 15% należności głównej, powiększone o podatek VAT oraz ustawowe lub umowne odsetki naliczone od należności głównej, zwane w umowie wynagrodzeniem. W myśl §12 pkt 15 umowy pozwany oświadczył, iż zapoznał się z treścią umowy i ją podpisał po jej przeczytaniu, nie wnosząc żadnych zastrzeżeń.

(dowód: umowa windykacji roszczeń pieniężnych k. 8-10, załącznik nr 1 do umowy k. 10v, pełnomocnictwo szczególne k. 14).

Umowa została podpisana przez pozwanego i osobę umocowaną do działania w imieniu powódki.

(dowód: pełnomocnictwo k. 11-12).

Pismem z dnia 10 kwietnia 2020 r. powódka wezwała dłużnika A. N. do zapłaty wierzytelności przysługującej pozwanemu w kwocie 10.910,00 zł wraz z odsetkami w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie doręczono dłużnikowi za pośrednictwem poczty w dniu 14 kwietnia 2020 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 13, pełnomocnictwo k. 14, potwierdzenie odbioru przesyłki pocztowej k. 15).

W piśmie z dnia 14 kwietnia 2020 r. powódka ponownie wezwała dłużnika A. N. do zapłaty wierzytelności przysługującej pozwanemu w kwocie 10.910,00 zł wraz z odsetkami w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie doręczono dłużnikowi za pośrednictwem poczty w dniu 17 kwietnia 2020 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 16, potwierdzenie odbioru przesyłki pocztowej k. 17).

Wobec braku zapłaty należności w określonym terminie powódka skierowała sprawę na drogę procesu cywilnego.

(dowód: zobowiązanie k. 18, odpowiedź na pozew wraz z załącznikami k. 18v-35).

Mailem z dnia 08 lipca 2021 r. pozwany poinformował powódkę, że zawarł z dłużnikiem ugodę sądową na kwotę 10.900,00 zł. Poinformował ją również, iż koszty procesu zniosły się wzajemnie.

(dowód: e-mail k. 35, 37).

W dniu 29 lipca 2021 r. A. N. uregulował na rzecz R. B. kwotę 10.900,00 zł.

(dowód: potwierdzenie transakcji k. 34).

W dniu 18 sierpnia 2021 r. powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.508,29 zł tytułem prowizji za windykację należności wobec A. N., z terminem płatności określonym na dzień 16 sierpnia 2016 r.

(dowód: faktura VAT k. 36).

Pismem z tego samego dnia powódka wezwała pozwanego do zapłaty wynagrodzenia zgodnie z §5 łączącej strony umowy tj., wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 1.508,29 zł i odsetek stanowiących część wynagrodzenia prowizyjnego na dzień zawarcia ugody w wysokości 1.404,49 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę procesu sądowego. Jednocześnie oświadczyła, że rezygnuje z wynagrodzenia od kwoty nieobjętej ugodą tj. 10,00 zł. Wezwanie doręczono dłużnikowi za pośrednictwem poczty w dniu 14 kwietnia 2020 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 35, potwierdzenie odbioru przesyłki pocztowej k. 41).

W dniu 16 września 2021 r. pozwany uregulował na rzecz powódki kwotę 1.508,29 zł wynikającą z faktury VAT nr (...).

(dowód: potwierdzenie transakcji k. 43).

Mailem z dnia 27 stycznia 2022 r. powódka poinformowała pozwanego, że w przedmiotowej sprawie pozostała mu do zapłaty kwota 1.404,49 zł tytułem salda skapitalizowanych na dzień zawarcia ugody odsetek. Jednocześnie wezwała go do zapłaty w terminie 3 dni, pod rygorem skierowania sprawy do Sądu.

(dowód: e-mail k. 44).

Pozwany nie uregulował na rzecz powódki żądanej kwoty.

(fakt bezsporny).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów dołączonych przez powódkę do akt sprawy, które uznał za wiarygodne w całości. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony procesu (art. 210§2 kpc i art. 230 kpc).

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie powódka na podstawie łączącej strony umowy windykacji roszczeń pieniężnych dochodziła od pozwanego zapłaty wynagrodzenia w postaci salda skapitalizowanych na dzień zawarcia ugody pozwanego z dłużnikiem.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, że w dniu 07 kwietnia 2020 r. strony procesu zawarły umowę o windykacji roszczeń pieniężnych.

Wobec tego, iż umowa taka nie została uregulowana wprost w przepisach prawa cywilnego (jest to umowa nienazwana) należy do niej odpowiednio stosować przepisy

o umowie zlecenia, bowiem jest ona w istocie zleceniem windykacji należności. Zatem podstawą roszczenia powódki jest art. 735 kc, zgodnie z którym za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie, przy czym stosownie do art. 744 kc w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy.

Zgodnie z §5 pkt 1 umowy strony uzgodniły, że za przeprowadzenie czynności windykacyjnych wierzytelności objętych umową powódce będzie przysługiwało procentowe wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 15% należności głównej, powiększone o podatek VAT oraz ustawowe lub umowne odsetki naliczone od należności głównej, zwane w umowie wynagrodzeniem.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zatem to do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 375/97). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96). Innymi słowy na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wniosek

o oddalenie powództwa. W myśl art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Przepisy art. 6 kc i art. 232 kpc wskazują, iż to na stronach ciąży obowiązek wykazywania swoich twierdzeń. Rola Sądu w zakresie dowodzenia

w postępowaniu cywilnym procesowym, sprowadza się – co do zasady – jedynie do oceny złożonego przez strony materiału dowodowego, o ile jest on dopuszczalny i zawnioskowany w należytych terminie.

Zaznaczyć należy, iż dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialno-prawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności

w sferze dowodowej – Sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Jedynie od woli strony zależy, jakie dowody zostaną przez sąd przeprowadzone. Przeciwno stronie natomiast – co wynika z art. 6 kc – skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy. Fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych

z nimi związanych, co ostatecznie może prowadzić do przegrania procesu.

W przedmiotowej sprawie powódka zatem winna była wykazać swoje roszczenie co do zasady i co do wysokości.

Stosownie do brzmienia art. 65§12 kc oświadczenia woli stron należy tak tłumaczyć jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Nadto w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

Niewątpliwie zapis §5 pkt 1 umowy w zakresie odsetek nie jest precyzyjny i może budzić wątpliwości interpretacyjne. Dodać trzeba, iż w umowie wskazano, iż są to odsetki ustawowe lub umowne naliczane od należności głównej, ale brak w tym zapisie zarówno kryterium wyboru tych odsetek, jak i wskazania za jaki okres mają zostać naliczone odsetki, co już choćby z tego względu uniemożliwia weryfikację prawidłowości wyliczenia tych odsetek.

Nadto, zapis ten zadaniem Sądu jest też sprzeczny z zasadami współzycia (art. 5 kc), a zwłaszcza z zasadą sprawiedliwości kontraktowej i ekwiwalentności świadczeń. Powódka w przedmiotowej sprawie dopuściła się nadużycia prawa podmiotowego rozumianego jako równomierny rozkład uprawnień i obowiązków w stosunku prawnym. Odsetki od windykowanej należności winny bowiem stanowić dla niej rekompensatę za zwłokę w spełnieniu świadczenia przez dłużnika powódki, a nie dodatkowo, w sposób znaczący powiększać i tak już znaczne jej profity z tytułu zawartej umowy windykacyjnej.

Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu należało, iż w skład wynagrodzenia powódki z tytułu zawartej umowy windykacji wchodzi odsetki od 15% wynagrodzenia prowizyjnego, jednakże takich powódka nie zażądała.

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, iż pozwany w uregulował już na rzecz powódki wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 1.508,29 zł wynikające z faktury VAT nr (...) Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98§1 i 2 kpc oraz art. 98§1¹ kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty procesu w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa w kwocie 100,00 zł, obliczona zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. Nr z 2020 r., poz. 755), koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika powódki w kwocie 270,00 zł obliczone zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Powódka przegrała proces w całości, winna więc w całości ponieść jego koszty.

Dlatego też Sąd obciążył ją kosztami procesu w zakresie przez nią poniesionym, o czym orzekł pkt 2 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława